

ZIUA 1.

Luni, 17 iulie, ora 23:38

Azi am plecat grăbit de la hotel, pentru că în ultima clipă am realizat că, în Svalbard, taxiul trebuie rezervat cu foarte mult timp înainte. Aici doar turiștii au nevoie de el, iar ei vin și pleacă aproximativ toți odată (cu avionul sau barca).

Nu-mi pare rău că am alergat ca nebunul, pentru că a meritat să trag de timp. Mi-a venit ideea să le propun oamenilor să-și asume că pe 22 iulie nu beau apă la PET, iar eu, în schimb, le voi oferi vederi de aici, din vârful lumii. Așa că, cu nici jumătate de oră înainte de îmbarcare, mă pozam fericit cu vederile în mână și postam pe internet despre cum să eviți plasticul într-o zi caniculară.

Dar eram liniștit. Euforic. Cu gândul că ajung chiar prea devreme în port. Atunci aud recepționistul vorbind de taxi cu un turist și aflu că trebuia să-l fi rezervat deja, altfel trebuie să aștept vreo oră după el. Rog turistul să mă primească și pe mine în taxiul lui, fac trei ture de cărat bagajele până la mașină, pierd capacul de la aparat, mă ia ametele. Dar ajung cu bine (și la timp) în port. Aflu că Origo, casa mea pentru următoarele 10 zile, are generatorul stricat. Asta înseamnă că o să avem cel puțin 2-3 ore întârziere. Și că am fugit degeaba ca nebunul.

Cu timp berechet în față, am cunoscut echipa și am făcut turul navei. Pentru o navă din 1955, așa zice că se ține bine, iar condițiile sunt chiar peste așteptările mele (scăzute). Aerul ei vintage îmi place tare. Surpriza a fost să văd grătarul „la etaj” (încă nu am învățat toate denumirile pentru structura bărcii), dar și un hot tube, care pare dezafectat și are o mătură în el. Nu cred că o să intre cineva, vreodată, în el. Steagul suedez e mai mare decât cel norvegian, pentru că nava e suedeză.

În caz de tragedie, ne-a făcut instrucția căpitanul (un bărbat înalt, care pare blând și foarte timid). Am reținut că trebuie să luăm pe noi un costum portocaliu, mare și greu. Și să facem o genuflexiune ca să iasă aerul din el. La final, ne-a urat ședere plăcută și poftă bună.

La cină am avut orez cu carne de ren și un sos dulce - se pare că am început bine. Desertul a fost înghețată de vanilie cu dulceață de afine, o combinație nouă pentru mine și super gustoasă. Ghidul nostru mi-a prezentat un album foto al celui mai celebru videographer din Norvegia. Mereu am fost de părere că nu poți să le faci pe ambele bine și trebuie să alegi. Multe fotografii frumoase, dar la fel de multe care nu au ce căuta în carte. Posibil să-mi fi dat ochii peste cap de câteva ori, dar sper să nu fi remarcat prea multă lume și să fiu iar perceput din prima ca un arogant și jumătate.

După cină, fără pic de chef, am intrat în cameră ca să despachetez bagajul. Nu am stat niciodată la cămin, dar îmi imaginez că așa e studentia. Cu paturi suprapuse, cu un birou mic, ca de ștrumf, cu o lampă de veghe în colț (perfectă pentru cartea mea, pe care ard de nerăbdare să o citesc). Fix un metru am la dispoziție pentru manevre. Dar apa la robinet e fierbinte și cu presiune decentă, iar asta mă liniștește.

Nu puteam fi atent la prea multe, mă gândeam doar când om lua-o din loc. Inițial trebuia să plecăm la 16, apoi s-a anunțat 19, iar acum, la miezul nopții, Origo încă stă nemișcat în port.

M-am băgat în pat înfodolit până la gât. Caloriferul e rece și mi-e teamă că n-a mers niciodată. Mi-am făcut un Theraflu, preventiv. Nu-mi permit să răcesc aici. Am luat și pastilele de rău de mare, dar am realizat că trebuiau luate cu o zi în avans (deci poate îmi prinde bine întârzierea asta infinită a plecării).

Simt că mă ia somnul și nu mai pot să veghez la plecarea navei, așa că trag toate perdelele, cu speranța că se face un strop de noapte în cameră. Lumina e prea puțin estompată...Resemnat, iau „Avocatul rebel” și continui să citesc ce-am început în avion și-n escała mult prea lungă din Frankfurt. Renunț după câteva pagini, pentru că mi se închid ochii. Mă mai uit o dată pe geam și-mi dau seama că mai există și un rând de rulouri. Le trag, și în cameră se face la fel de întuneric cum e în România pe la 9 seara într-o zi de vară, când soarele abia apune timid. Dar cum nemulțumitului i se ia darul, mă declar încântat de semi-obscuritate și închid pleoapele. Sunt gata să mă trezesc oricând, pregătit de întâlnirea cu ursul, care nu se știe niciodată când va fi. Dacă va fi. Îmi amintesc că sunt singurul care nu are costumul de supraviețuire, pe care trebuie să-l îmbrăcăm musai când ne imbarcăm în zodiac. De fapt, Jeanette mi-a adus mărimea XL, dar din (ne)fericire nu este măsura mea. Așa că am rămas fără (și poate e mai bine așa, că nu știu cum mă pot mișca în el).

Barca încă nu se mișcă...

Noapte bună, din portul Svalbard.

ORIGO
GÖTEBORG

